

A tekintetes budapesti Kiri
Törvényszékhez.

Előkészítőirata:

Szabó László Ernőné felperesnek,
Képv:

dr. Kállay László
ügyvéd

Budapest, VI. Juhász Andor u. 3.

Handwritten note:
Kállay László

Szabó László Ernő felperes által
ellené

2.P.33.470/1944.sz.a.
indított perben.

Handwritten: 166. V/12. Gendern

Handwritten: II. péld. - elvont példányok a bíróságnak

Handwritten: 6-13-40

Feladó: dr. Kállay László
Postai feladóvevény.
Cím: dr. Kepes Andor

Budapest
Köztmány utca házszám 31.

Postai szám:	Utánvétel	Bemutató
	P	P

Postai hivatal
Kelt: Budapest, 1944. június 12. 16

A felvevő alkalmazott aláírása.

sz. 77/ - Ajánlott küldemény feladótervére. (A. 2. Szab. 41. § 3. pont.)

Tekintetes kir. P

Szabó László Ernő felperes által ellenem 2.P.33.470/1944 sz.a. házasság felbontása és jár. iránt indított perben A/1. alatt igazolt ügyvédem útján előterjesztett ellenkérelmem:

méltóztassék felperest keresetével elutasítani és öt a felmerült költségekben marasztalni.

A házasság felbontását ellenzem.

A felperes előadásával szemben házasságunk létrejöttének körülményeire a házasságunk alatt történtekekre nézve a következőket adom elő.

Felperes a "Laci" címmel írt és 1941. évben kiadott ön-életrejszában így mondja el megismerkedésünknek és házasságkötésünknek s az ezt követő eseményeknek történetét:

"Azokban a napokban érkezett meg a társulathoz - /Szalay Károly vidéki színigazgató társulatához, ahol felperes működött/ - Dénes Manci. Érkezését híre előzte meg. Mint primadonna már Pesten és elsőrangú vidéki társulatoknál vezető szerepeket játszott. Gyakran kerültünk össze a színpadon. Ha a szerep szerint meg kellett fogni a kezét, megszorítottam. Ha rákellott hajolni, úgy éreztem, elveszek, foglya vagyok. Hajának illata megbabonázott. Előadás után gyakran kettesben maradtunk. Az első lény volt az életemben, akinek jól esett mindent elmesélni. Mi történt velem idáig. Mennyit szenvedtem, koplaltam. Egyszer megfogta a kezemet és azt mondta: En bizom magában. És aztán egyik percről a másikra, anélkül, hogy sokat beszéltünk volna, már tudtuk is, hogy egymáshoz tartozunk. Ő a nagy primadonna, aki Szalay Károly uram szintársulatánál vendégművésznő volt és én a nyolcvan kemény pengős mindenes. Akinak inkasszálni kellett, s kórusban énekelni, állandóan beugrani és néha-néha nagy szerepeket is eljátszani. Ma már tudom, hogy első találkozásunk megpecsételte sorsomat. Ő buszított, ő lelkesített, ő hitt bennem... Kinyitotta a szememet és mosott rám. Magyarozott és törődött velem. És mond - kérdezte egyszer Manci - ha majd te egyre fejjebb mész, mert egyre fejjebb fogsz kerülni és én majd a deszkákról is eltűnök... mond, akkor is... akkor is fogsz engem szeretni? Felelet helyett megcsókoltam."

Később Kallós József szintársulatához szerződtem s kedvemért oda szerződötték felperest, akkor már vélegényemet is:

"Manci, éppen úgy mint Szalaynál, háromszáz pengős gázsit kapott, én pedig nyolcvanát. Szerződésemben ez a megjelölés szerepelt: "segédszínész és mindenes." Ez a szintársulat nyáron Rákosszentmihályon állomásozott. Időközönként bevillanyosoztunk Budapestre és Manci elvitt a New-York kávéházba. És hogy csodáltam Mancit, ismert pesti színészek álltak meg az asztalunk előtt és tegeződtek Mancival. Kínd azt mondta neki, hogy itt lenne a helyed Pesten, de egy sem tett semmit ennek érdekében. Egy délután ismét benn voltunk a New-Yorkban. Ott álltunk az asztalnál, amely mellett az út vezet a szuterénhelyiségbe. Hirtelen mellettünk tergett Réti színházi úgynök. Kipirult arccal állt le az asztalunkhoz. Tudjátok mi az ujság? Ha? Lenn ül a Sziklai Pipi /Sziklai Jenő a szegedi színház igazgatója volt/ s tudjátok mit kérdezett? Mit? Hogy ki az a fiú, aki a Dénes Mancival áll? És mit feleltél? Hogy egy fiatal színész. Azt mondta, hogy jöjjön le a fiú.

Hanci rám nézett. Kipirult az arca. Én - mint később gyakran elmeséltek - elsápadtam és a karfába támaszkodtam meg, hogy le ne zuhanjak. - Igen ám, de most el kellett viselni azokat a keserű pillanatoakat, hogy Hancitól elbucsuznak. Őt nem szerződtette Sziklai Pipi. Ugynevezett másodrendű társulathoz kapott szerződést. Elváltak utjaink, ha rövid időre is. Azt hittem, fájni fog neki ez a pillanat, amikor az utam megindul felfelé és ő lennmarad. De ez a fiatal nő olyan hőlelkű és lemondó volt, hogy őszintén örült sorsom fordulatának, amelyet ő valóban előre látott. Men, bucsuzott, és vigyázz magadra."

Ezt követően felperes Miklósi Imre újpesti színtársulathoz szerződött. Már annyit kerestett, hogy abból szűkösen megélhettünk, mire így ír:

"Hívtam jöjjön, feleségül veszen, hagyjon fel a színészi pályával. Másnap már nálam volt és csendben megesküdünk."

Lemondtam a nagyobb jövedelméről, hogy kisebb jövedelemből közös életet folytassunk, küzdelmesen, de együtt lehessünk. Magam végeztem minden háztartási munkát. Főztem, mosogattam, mostam, vasaltam, gondosan ügyelve arra, hogy férjem néhány ruhájában mindig kifogástalan megjelenésű legyen. Felperes súlyos betegségen esett át. Jól kellett táplálkoznia, amit csak úgy érhettem el, hogy magamat a legszűkebb létfenntartásra szorítottam. Felperes velem tanulta szerepeit, én tanítottam hangsúlyozásra, mozdulatokra, táncra, szüntelenül buzdítottam, a színésszörőkben minden összeköttetésemet latba vetettem, hogy érvényesülésének útját sok-váltságon keresztül biztosíthassam. Így ír ezekről az időkről felperes:

"Mint mindig, amikor eltörni látszott valami, amikor a talaj csuszszanni kezdett a lábam alól, most is Hanci doppingolt."

A rengeteg nélkülözésnek, nehéz küzdelemnek, erős kitartásnak lassan érni kezdtek a gyümölcsei. Felperes egyre ismertebb nevű művész lett, ami anyagi emelkedésünket is jelentette.

Jelentette azonban azt is, hogy felperes kezdte megenni, terhesnek találni a házasságot. A kínálkozó alkalmakat, hogy egy-egy nővel viszonyt kezdjen, sohasem szalasztotta el. Eleinte csak egy-egy nővel, utóbb minden útjába akadéval benső viszonyt kezdett, lett legyen az neves primadonna, vagy háztartási alkalmazott.

Mivel férjemet kezdettől fogva a továbbra is mélységesen szerettem, hiszen házasságunk az én részemről minden érdek nélkül való s tisztán érzelmi alapú volt, megváltozott viselkedése elmondhatatlanul sok szenvedést okozott nekem. A korábbi nélkülözéseket könnyen és boldogan viseltem, a megaláztatásokat azonban nem bírtam elviselni. Szerezhányásaimra be is ismerte hűtlenkedéseit s ilyenkor fogadkozott, hogy megjavul, fogadkozásait azonban csak a legközelebbi kísértésig tartotta be.

Egyebek között 1939. évben felperes nyíltan folytatott huzamosabb tartamu viszonyt Ö. színésznővel, majd, ezt elunyván, H. művésznővel. Amikor én vidéken tartózkodtam, H. rendszeresen feljárt lakásunkra, az éjszakákat is ott töltötte nem egy ízben, sőt egy alkalommal három napon át majd hogy ki sem mozdult lakásunkból, ahol idege nek előtt is kombinéban mutatkozott. Tanu rá: Richter Kálmáné, és Szuppán Gézáne budapesti /mindketten II. Vitéz utca 13/b-1/ lakosok.

Más, hosszabb-rövidebb tartamu szerelmi kalandok és viszonyok után, 1940. évben, H. művésznővel került bensőbb kapcsolatba akinek a kedvéért az 1941. február havában el is hagyta közös lakásunkat s velem a házassági életközösséget első ízben megszakítván, hat hét múltán költözött vissza, amikor H. és felperes között a kapcsolat megszakadt. Felperes előadásával szemben tehát ez az 1941. év február havi elköltözésének való története, amire tanu: Dávid Anna budapesti

/Kemény Zs. u.12.II.em.45./ lakos.

A M. eset után egyideig viszonylagos nyugalom következett. Nem mintha megváltozott volna férjem magatartása, de legalább is botrányt keltő viszonyt nem folytatott idegen nőkkel.

1942. év végefelé azonban felperes Sz. művésznővel került közelebbi kapcsolatba, amely olyannyira tartósnak bizonyult, hogy a kapcsolat ma is fennáll. Felperes ettől kezdve végképen megfélemedezett férji mivoltáról s ez időtől sorozatosan kellett a durva megaláztatásoknak végnélküli eseteit elszemvednem, amelyek hol a néma túrást, hol pedig a legtrágárabb szidalmazást, számos esetben pedig brutális tetteges bántalmazást juttatták nekem osztályrészül.

Sz. művésznővel indult viszonyától kezdetétől fogva felperes az éjszakákat rendszeresen házon kívül töltötte. Színházi szereplései, vagy filmezései után nem járt haza, legfeljebb a reggeli, vagy késő hajnali órákban s ilyenkor többször megesett, hogy holétét vendéglátója, a szerelmes hölgy adta tudomni telefonon, minden valószínűség szerint a felperes füle hallatára, szórakozásaiknak közepette. De közvetlen tapasztalatból magam is meggyőződtem több ízben, hogy felperes, esti elfoglaltsága után, miként kerül a szerelmes hölgy autóján ennek lakására. Volt eset, hogy a téli hidegben az első villamosig vártam hiába az utcán arra, hogy felperes a hölgy lakásáról kijöjjön, amikor felperes hét óra tájban került haza.

Hogy mindezt zokszó nélkül nem bírtam elviselni, az bizonyára magától értődő. Számos alkalommal volt összetűzés közöttünk, aminek oka, kiindulási pontja azonban mindenkor felperesnek a házastársi hűséget mélyen megcsufoló, sokszorosán megszegő életmódja volt, ami végzetesen megmérgezte a családi élet levegőjét. Időnkint felébredt ugyan felperes lelkiismerete s ilyenkor siró és bűnbánó arccal fogaakozott, hogy felhagy életmódjával, de volt úgy is, hogy bevallotta: a válás gondolatával foglalkozik.

Felperes új szerelmi korszakában férji kötelességeinek - akár régebben ilyen időszakban - hónapokig nem tett eleget.

Utóbb, mondhatni, köztudomásúvá vált, hogy felperes Sz. művésznőt feleségül akarja venni, kezét is megkérte a művésznő anyjától, aki azonban idegenkedett a botránytól, ha nem is a lányának házasságától. Minderre tanuk dr. Szigetthy Istvánné budapesti /Ráday u.32./ lakos. *Sz. művésznő és veje s Sz. művésznő anyja*

1943. év nyarán rájöttem arra, hogy felperes már az új házasságának anyagi alapjait is le akarja rakni, illetve, hogy a télem való szabadulás gondolatát feltétlenül meg kívánja valósítani.

Megtudtam, hogy felperes Sz. művésznővel - akivel 1943. augusztusában titokban együtt nyaralt a gyilkos-tónál - rizzföldet akar vásárolni. Majd seregestül kerestek fel házügynökök bennünket, akik az állításuk szerint eladó háznak után érdeklődtek, mondván, hogy a ház eladó voltáról Sz. művésznőtől szereztek tudomást. Titkos számosásu telefonunkon is többen érdeklődtek a ház ára felől, egy karcagi ügyvéd levélben tudakozódott iránta. Amikor pedig e hírek eredetét felperestől számonkértem - hiszen sohasem volt szó közöttünk a ház eladásáról - durva szidalmakkal válaszolt, kijelentvén, hogy ne avatkozzam az ő dolgaiba. Máskor pedig beismerte, hogy a házat el akarja adni és felajánlotta, hogy bérbevesz nekem egy 3 szobás lakást. Ugyanakkor pedig megtudtam, hogy felperes a szővárosi lakáshivatalnál bejelentette lakásigénylését.

A durva magatartás lassankint felperesnek tudatosan és célszerűen irányított és alkalmazott sajátja lett. Nem pillanatnyi felindulásoknak következményeként támadt nekem szóval és ütésekkel, hanem az elidegenítésnek kiváló eszközt vélte megtalálni a legközön-

ségesebb szidalmakban és káromkodásban s a tettlegességben. Nem egyszer kékre-zöldre vert felperes, miközben a kezétgyébe került értékes dísztárgyaikat is a falhoz és földhözvágta. Több ilyen esetnek szemtanúja volt: Grósz Mihályné /Kassai u.135./ és Gajárszky Ödönné /Kassai u.127./. 1943. év március 27-én délután bikacsökökkel vert ki az utcára, amikor a védelmemre kelő háztartási alkalmazottunkat, Simó Ilonát, a kapuhoz vágta s a szomszéd házig vervén és üldöztetve ült addig, amíg a szomszédok és járókelők meg nem akadályozták a további vad tettlegességben. Tanu erre: Balthesz János ny. irodaigazgató /Ráskay Lea u.76.sz./, Juhász Akos és Juhász Akosné /Erzsébet királyné ut 74.sz./ Salamon Alfrédné /Erzsébet királyné ut 74.sz./, Ill Lajos /Erzsébet királyné ut 74.II.em.2./ budapesti lakosok. Minderre s hogy e kegyetlen bántalmazásnak ürügye egy jelentéktelen esemény, egy vacsora lemondása volt, tanu: Bogár Teréz budapesti /Ráskay Lea u.78.sz./ lakos.

Ez eset alkalmával kórházba mentem taxival, ahol orvosi látteleletet is felvettek sérüléseimről. Utóbb felperes bocsánatot kért tőlem, megjegyezvén, hogy én rendeztem botrányt.

Egy este fáradtan feküdtem lakásunknak egyik szobájában. A szomszédos szobában férjem és testvéröccs, dr. Szabó András ügyvédjelölt beszélgettek s beszédjük zajára felébredvén, hallottam, hogy a beszélgetés arról folyt, miképpen tudna férjem tőlem szabadulni s miként vehetné feleségül Sz. művésznőt. Ségórom különböző tanácsokkal látta el felperest, megnyugtatta, hogy ő elvlaszt bennünket és bontóokról gondoskodni fog!

Ez a beszélgetés végképen feldúlta életemnek amugy sem zavartalan folyását s egészségi és idegállapotomat.

1943. év nyarán férjem egy ósai szállás-tanfás ingatlant akart vásárolni. Arról volt szó, hogy a 100.000 F-s ingatlant kettőnk nevére veszi, legalább is nekem előzetesen több ízben tett ilyen kijelentést s tekintettel az akkor már tíz esztendő házasságunkra, a hosszú évekig tartott küzdelmes életünkre, ezt joggal el is várhattam felperestől. Amikor a szerződés megkötése végett férjem öccsével, dr. Szabó Andrással gépkocsin Ócsára akart utazni, megdöbbentéssel észleltem, hogy engem nem akarnak magukkal vinni. Valósággal erőszakolnom kellett, hogy én is velük utazzam. Amikor pedig a vevők bemondására került a sor, férjem roppant zavarba jött, előbb a saját nevét s az enyémet mondta, de öccse közbevágott, hogy a vevők Szabó László és Szabó András a rólam szó sem esett többé. Enn hazáig se tértem észhez a meglepetéstől, - nyilvánvaló volt előttem, hogy felperes nem a teljesen vagyontalan öccsével együtt veszi meg a birtokot, hanem testvére csak átmenetileg szerepel vevő, illetve tulajdonosként - csaknem eszméletlenül hajtottam a fejemet a gépkocsi oldalához, úgy, hogy kisebbfokú agyrázkódást is szenvedtem. Férjem egy szót sem szólt hozzám, ellenben látván aláltságomat, még jól fejbe vágott, a gépkocsiról leszállván pedig durván lökdösve ráncigált ki a kocsiból s többször megütött. Tanu erre: Hegyi János budapesti /Erzsébet királyné ut 76/b./ lakos.

1943. év november hó 20. napján alperes újból minden ok nélkül reám támadt, ütlegelt, a lakásból kilökött, a lépcsőhöz érve ledobott a lépcsőkről. Az esés következtében 20 napon túl gyógyuló sérülés, lábamon csontrepedést szenvedtem. E sérülésnek következtében még ma is orvosi kezelés alatt állok. Tanu erre az esetre: dr. Genersich Ernő és dr. Genersich Ernőné /XIV.Thököly ut 130.sz./ Csizmazia István és Csizmazia Istvánné /Erzsébet királyné utja 78.sz./ budapesti lakos. *Pall Jánosné Csizmazia Erni 78*

Ekkor huzamosabb időre megszakadt közöttünk az érint-

kezés. Karácsony táján azonban kibékültünk. Utóbb, 1944. február havában, testileg-lelkileg megviselten, orvosi tanácsra a Kékesre utaztam. Nyugtalanul utaztam el, férjem azonban kijelentette, hogy a közöttünk látszólag megbékült helyzeten nem fog változtatni. Elutazásom gondolatát minden esetre feltűnően nagy megértéssel támogatta. Február 26.-án titkárral még est iratta: "Pénzt még e héten küldök. Csak maradjon nyugodtan Nagyságos Asszony akár még három-négy hétig is. Legalább addig mi is túl leszünk a külső felvételken."

A háztartási alkalmazott, Bracsók Ilona, ennek a pernek "korona tanu" ja pedig így írt nekem február hó 22-én: "Drága Nagyságos Asszony! Ne tessék haragudni, hogy ily soká irok, de hála Isten itthon minden rendben... A Művész Ur ujabban minden este korán lefekszik, szombaton este hazajött fél 10-kor, lefeküdt és hétfő reggelig ki se ment a lakásból. Szóval minden rendben van, tessék nyugodtan lenni. Kézcsókkal Ica."

Február 2-én, amikor Kékesről hazaérkeztem, a lakás nagyobb részét kiürítve találtam. Férjem a lakásban volt s éppen arra készült, hogy még további ingóságokat csomagoljon össze és vigyen magával a ház előtt álló gépkocsin. Megdöbben kérdéseimre férjem közölte velem, hogy távozik, mert az alkalmazásunkban álló Bracsók Ilonától azt hallotta, hogy én őt megcsaltam, a Földényi nevű újságíróval, akit "Tüfejú" néven ismertünk, a múlt év nyarán, amikor távol volt, lakásunkon együtt töltöttem egy éjszakát, előző alkalommal is kettesben "pezsgőztem" vele. /Űtt megjegyzem, hogy a pezsgő nálunk ládászámra állott, viz helyett ittuk és minden vendégünket pezsgővel kínáltuk meg./

Azonnal átvillant az agyamon, hogy férjem most találta meg a hamis, csinált alapot a tőlem való végleges szabaduláshoz. A leghatározottabban tiltakoztam az aljas rágalom ellen, a behívott Bracsók Ilona azonban a szemembe is mondta a kitervelt rágalmakat.

Férjemet hiába kérleltem, hogy ne adjon hitelt a cseléd hazugságainak, tovább csomagolt, majd a cselédlánnyal együtt a ház előtt álló gépkocsijába ült, a lányt maga mellé ültette s véglegesen eltávozott, *és a lányt is elvitte a lányt elvitte.*

"Manci! Távolléted alatt, miután megtudtam a Tüfejú eset részleteit, végkép megérett a helyzetünk az elköltözésre. Igyekeztem minden testvériesen elfelezni, hogy Néked mindenből több maradjon. Előszobaszekrényt, kis szoba berendezést is kapsz tőlem és rádiót. Az előszoba szekrényt 1-2 nap múlva megkapod. A többit is hamarosan... Nem távozom haraggal. Igyekezem mindenben gondoskodni rólad. Csak éppen hogy nem élhetünk együtt. Csók: Laci."

E levélben foglaltak ellenére férjem távozása óta tartásomról nem gondoskodik, holott évi jövedelme több százezer pengőre rug, míg én fillér nélkül maradtam a kiürített lakóházban, üres kamrával. A szoros értelmében az éh-haláltól mentett meg egyik hölgyismerősünk, kölcsönfórrásom azonban máris kiapadt s így felperes ellen pert kellett indítanom a budapesti I-III. ker.kir. járásbírárságon ideiglenes nőtartási díj iránt.

Ebben a perben felperes már ujab, a jelen perben elő nem adott valótlan tényállításokat is tett arra vonatkozólag, hogy miként csáltam meg őt boldog-boldogtalannal. A cseléd hazugságait nyilvánvalóan gyengének érezte felperes, így konstruált ujab, perbeli állásait erőeltőnek vélt, szemenszedett valótlanságokat.

Az említett Földényi nevű újságírószemélyére visszatérve: est a fiatalembert férjem mutatta be nekem egy alkalommal, amikor a házunkhoz hozta. A bemutatást követően még két ízben beszéltem vele. Az első alkalommal felpereshez jött riportra. A következő esetben a múlt év nyarán, véletlenül találkoztam vele a Magyar Szin-

házban, Árpád Margit színművésznő öltözőjében, ahol az újságíró a művésznőtől riportanyagot kért, s hogy engem ott talált, érdeklődött, való-e az a hír, hogy rövidesen visszatérek a színpadra. Igenlő válaszomra arra kért, engedjem meg, hogy ezt lapjában megírja s fényképet is kért tőlem. Tihanyi Kamillné társaságában mentünk lakásomra, ahol egy garabig a kertben ültünk s ~~Árpád Margit~~ rendelt taxit az újságíró számára, akit öt perc múlva Bracsók Ilona engedett ki a lakásból.

A rólam szóló közlemény, fényképpel együtt, a Hozi Ujság 1943. augusztus 25-i számában megjelent.

Régebbi idő óta nemcsak magam vettem észre, hogy férjem mindent elkövet, hogy válasra okot találjon, azért szidalmazott, vert, ütött s szégyenített meg megszámlálhatatlan alkalommal, hogy előbb-utóbb csak megunom, illetve elviselhetetlennek találom helyzetemet, de már régebben másoktól is megtudtam, hogy férjem az idegenek előtt nem is titkolja, mi a szándéka, azt sem, hogy válóokot keres. Már csak emiatt is különösen ügyeltem arra mindenkor, hogy még a felületes megítélés szerint se adjak okot bármire is, amit férjem szándékának kivitelezéséhez felhasználhatna. Arra pedig, hogy pl. 1943. év nyarán - éppen férjemnek nem egészen megfontolt elszólásaiból ismerőseink jórésze tudta, hogy férjem mit tervez s tervét miként kívánja véghezvinni, tanu: dr. Deák Zoltán és dr. Deák Zoltánné, budapesti /Szentkorona u.44.sz lakosok.

Bracsók Ilona szerepével kapcsolatosan megtudtam, hogy nevezett még 1943. év őszén és talán valósággal a nyilvánosság előtt hiesztelte, hogy férjem tőlem elvállalja a magával viszi s amikor tőlem megvállal /Bracsók Ilona/, úgy "kitalol", úgy elbánnik velem, hogy amíg élek, emlegetni fogom. Tanu erre: Nimsch Márton felsőgallai /Mésztelep, Gyár u.27.ajtó l.sz./, Pál Gyuláné /XIV.Erzsébet királyné ut 78.sz./, Schmuck Katalin /Erzsébet királyné ut 76./, Gajárszky Ödönné /Kassai u.127./ budapesti lakosok.

csimánia stánia 2.ri 78
Férjem tehát egy tudatosan megtervezett válási manővernek végső lépését tette meg 1944. február 29-én, amikor velem a házassági életközösséget megszüntette. Mivel üldözései eredménytelennek bizonyultak, megfelelőnek találta a Bracsók Ilona-féle "jogalapot" is!

Mindaz, amit férjem a házasság felbontására szánt tényélőadásaiban állít, valótlan.

Valótlan az is, hogy én őt, vagy családjának tagjait idegenek előtt becsmérő, vagy lebecsülő szavakkal illettem volna, őket szidalmaztam volna.

Ellenben való, hogy az igen szerény viszonyok között élt családtagjait mint szerető rokon karoltam fel, amikor csak módomban állott. Hugait ruháztam, egyik hugának férjhezmenetelekor én adtam ajándékkul lakásberendezést, de minden lehető alkalommal elláttam őket ajándékokkal, akkor is, amikor felperesnek saját életfenntartásához sem volt elegendő jövedelme. Az egyik üccsét, amikor a középiskola felső osztályából kimaradt, én vettem magamhoz, szereztem neki állást s másodrendű színházhoz szerződtem - ugyanakkor, amikor felperes Szegedre került - csak azért, hogy a fiu felügyelet nélkül ne maradjon s róla gondoskodhassam, ne legyen ezzel férjem megterhelve. A később ügyvédjelöltté lett üccsét elláttam vizagadijakkal, zsebpénzzel s viseltem más kiadásait is, támogattam a legkülönfélébb szükségleteiben.

Felperes rokonait mindenkor tiszteletben tartottam, legfeljebb a kettőnk között lezajlóott beszélgetések során kifo-

gásoltam, ha valami a családon belül nem történt rendjén.

Fyomatékosan és a legtisztább lelkiismerettel hangsúlyozom, hogy mindenkor hűséges, odaadó felesége voltam férjemnek. Amikor még csaknem nyomorúságos, illetve szerény viszonyok között éltünk - tehát jó 5-6 éven át - egyszemélyben voltam kenyérkereső, cseléd, szakácsnő, férjemnek tanítója. Amikor már "sztár" felesége voltam, akkor is dolgozó, takarékos nő maradtam, aki helytálltam a takarítástól kezdve a piaci bevásárlásokon, főzésen, varráson át az autósásáig. Amikor felperes éjszakánként hazajért az állítólagos éjjeli felvételekről, készségesen szálltam ki az ágyból, hogy meleg vacsorát készítsak számára. Résztvettem a vagyon megalapozásában, megtartásában. Mindezzel szemben férjemtől soha nem kaptam egyetlen parányi ékszerdarabot sem, egy értékesebb kabátot - vagy - ne adj Isten bűnbát - ami egy nagyjövedelmű "sztár" feleségét megillette volna. Ugyanakkor, amikor szerelmeit elhalmozta a dúsz ajándékok tömkelegével, nekem 2 P-t is külön kellett kérnem fodrászra.

Mivel pedig felperes a személyes használatára feltétlenül szükséges mértékét messze meghaladó mennyiségben vitt el az utolsó közös lakásunk berendezésének ingóságait, tisztelettel kérem: méltóztatassék az ágytól és asztaltól való különlést a HT 99.§.-a értelmében elrendelni, ennek rendjén a szükségesné vált ideiglenes intézkedést olyan értelemben megtenni, hogy felperes az ide A/2. alatt mellékelt jegyzékben felsorolt ingóságokat végrehajtás terhe mellett köteles részemre 3 napon belül ki-, illetve visszaszolgáltatni.

Megjegyzem ezzel kapcsolatban, hogy az elvitt uri bútordarabok egy részéből felperes Bracsók Ilonának szobáját rendeztett be a már hónapokkal előbb kibérelni szánt lakásában.

Tisztelettel kérem, hogy a fenti tényállításaimra nézve megjelölt tanúk kihallgatását elrendelni méltóztatassék, ugyancsak a felperes által megjelölt Földényi negy újságíróét, akinek lakcímét az ideig nem sikerült megállapítanom.

Tisztelettel:
Szabó Lászlóné.